

Påskedagspreken 2018

Dette hellige påskeevangeliet står skrevet hos evangelisten Matteus i det 28. kapitlet:

Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dagen i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven. Med ett ble det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som et lyn å se til, og drakten var hvit som snø. Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde. Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere leter etter Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er stått opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere av sted og si til disiplene hans: ‘Han er stått opp fra de døde, og han går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham.’ – Nå har jeg sagt dere det.»

Da skyndte de seg bort fra graven, redde, men jublende glade, og de løp for å fortelle det til disiplene. Og se, Jesus kom mot dem og sa: «Vær hilset!» De gikk fram og omfavnet føttene hans og tilba ham. Jesus sa til dem: «Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg.»

(Matt 28,1-10) Slik lyder det hellige påskeevangeliet.

Høytidsverset Norsk salmebok 193:

*Han er oppstanden, store bud! Min Gud er en forsonet Gud,
min himmel er nå åpen!*

*Min Jesus seierrike død fordømmelsenes piler brøt
og knuste mørkets våpen!*

*Å røst, min trøst! Ved hans seier, som jeg eier,
helved bever.*

Han var død, men se, han lever!

Jeg har gått med en del dødsbudskap gjennom mine år som prest. Å bringe håpløsheten inn i et hjem er en tung oppgave. Å motta et budskap om noen man var glad i brått er død, er rystende. Døden gir intet rom for håp, og den som mister håpet, mister noe av sin egen livsgnist.

Mange mistet håpet da Jesus døde på korset. Jeg tror mange som sto ham nær opplevde det som dypt *urettferdig* og *meningsløst* – de samme ordene vi ofte bruker når unge, flotte mennesker dør. *Det finnes ingen mening i slikt!* Men hvorfor er vi så opptatt av å

skape mening? Kanskje fordi vi da kan fastholde en slags logikk i kaoset – at noen har en plan, at det finnes en Gud som har kontroll på ett eller annet vis, selv om vi ikke ser det fra vårt ståsted.

Jeg vet ikke. Jeg har vondt for å tro at det finnes en *masterplan* som gir mening til død og fortvilelse. Jeg vet bare at *påskedagen reverserer alle mine dødsbudskap!* Påskedagen kommer med det motsatte budskapet: Han dere trodde var død, lever! Jo, han *var* virkelig død, men det utrolige er skjedd: Han er blitt levende igjen!

Livets budskap – det er knapt til å tro. Det er nok vanskeligere for de fleste å tro på livets budskap enn på et dødsbudskap, og det banebrytende med dette livets budskap, er at det ikke gjelder bare for ham som døde på korset langfredag, Jesus fra Nasaret. Det gjelder *for alle som setter sitt håp til ham*. Kvinnene som gikk til graven, løp derfra for å gi livets budskap videre til vennene – med hjertet fylt av tro og glede – og så ble de møtt av ham selv og fikk sitt ville håp bekreftet.

Det er godt å kunne komme med livets budskap i dag på denne første påskedagen 2018. Nok en gang får vi noe å feste håpet vårt til, midt i våre liv hvor mange daglig opplever å miste noe av troen og håpet og lysten til å leve videre. De stundene håpløsheten får overhånd, er de tyngste i livet. Brutte forhåpninger og knuste håp – det kan ramme alle, ja det er vel neppe noen som slipper unna de mørke hullene i livet. Men heldigvis er vi mennesker utstyrt med en merkelig evne til å lete etter lysglimt – og finne dem! Og heldig er den som har gode venner som *ser* og er der med omsorg og oppmerksomhet når man har det som tyngst.

Evangelisten Matteus forteller om et besøk på kirkegården som endte med et overraskende englebesøk. Jeg har selv aldri sett et slikt overjordisk vesen, men jeg har hørt om andre som har sett engler, og det er alltid mennesker som befinner seg i den dypeste fortvilelse. Jeg pleier å si det slik at de som får møte engler, er de som virkelig trenger det. Guds budskap gjennom englene er alltid det samme: *Frykt ikke!*

Men om vi ikke møter overjordiske vesener på våre kirkegårder, tror jeg vi kan være engler for hverandre når vi våger å gå inn i

mørket sammen med et medmenneske. Håpløsheten kan være like tung, men at noen holder deg fast, kan være livreddende. Kanskje er dette dagen da du skal melde deg som frivillig telefonvakt for Kirkens SOS eller bli en besøksvenn her i menigheten. Å være engel er å skape lys i mørke og håp om at fremtiden likevel har noe godt i vente.

I dag tenker jeg også på våre kristne søsken i andre land som lider under umenneskelige forhold og som blir forfulgt for sin tro. De er flere enn vi tror! For dem er trolig budskapet om Jesu oppstandelse enda mer banebrytende enn for oss. Å feste sine håp til ham som var dødens overvinner, kan gi mot til å holde ut. La oss be for dem i dag.

Håpet om en oppstandelse er det ultimate håpet. Slavene i Amerika sang sine *Negro spirituals* som bedre enn de fleste salmer uttrykker et håp som går utover dette livet. Himmelhåpet var deres livline. Å være født inn i slavekår var det samme som å gi avkall på alt håp – for dette livet. Da var det kristne håpet om oppreisning og ære i Guds paradis det eneste som kunne holde motet oppe. Slavenes skjebne gir perspektiv til våre liv. I forhold til dem er vi heldige, vi som er frie og rike. Men det er

store forskjeller mellom oss, og vi kjenner ikke hverandres smertepunkter, for maskene våre er vi flinke til å ta på når vi må. La oss hjelpe hverandre til å dele det som er vondt!

Selv opplever jeg det kristne håpet som *et hus jeg kan gå inn i*: Når andre forhold i livet kan være kompliserte eller vonde, da vet jeg at det er én ting som ikke endrer seg, og som Paulus uttrykker slik: «Enten jeg lever eller dør, hører jeg Herren til» (Rom 14,8). Å knytte sine håp til mennesker, er risikabelt. Men å knytte sitt håp til Gud, Gud som aldri slipper, gir en trygghet som hjelper meg til å stå oppreist når det stormer. Så får det være at jeg aldri har sett den oppstandne Jesus Kristus med egne øyne. Jeg velger likevel å gå inn i Hans hus og ta imot håpet han rekker meg når han stiller seg foran meg og sier: «Dette er mitt legeme. Dette er mitt blod. Dette gir jeg til deg, for at du ikke skal frykte fremtiden.»

I dag hører vi dette budskapet sammen. La oss også ta imot det sammen og gripe det med begge hender.

Vi reiser oss og bekjenner vår hellige tro.

Nikenum, Norsk salmebok 979.1